

Rutine, at den bliver et Vidnesbyrd om en udbredt Fordærvelse.“

Med dette de attiske Kvinders forargelige Liv for Øje kan man forstaa, at en af Athens største Digtere, Euripides, bestandig i sine Tragedier skaanselløst snærter Kvinderne; hans Afsky for dem naar Højdepunktet i den kvindesky Hippolyts Udbrud:

„O Zeus! hvi gav til Plage du for alle Mænd
de lede Kvinder Bolig under Solens Lys?
Nej! vilde du forplante Menneskenes Slægt,
ej burde den da spiret frem af Kvindens Skød;
til dine Templer kunde Manden dig jo bragt,
som han behaged, Kobber, Jern og røden Guld
og derfor kjøbt sig Sønner af forskelligt Værd
alt efter Gavens Størrelse; da havde han
i Frihed uden Kvinder levet i sit Hus.“

Selv om nu denne radikale Forandring var uigennemførlig, saa er det dog sikkert nok, at man ønskede en Reform af det ægteskabelige Forhold og drøftede det Mand og Mand imellem. „Hvad Kvinderne tænkte desangaaende, ved vi ikke; de har vel indskrænket sig til at hævn sig ved at gøre deres Ægteherrer Livet surt.“

Det var én af de Sider af Kvindespørgsmaalet, der kom frem i Oldtiden: en *Reform af Ægteskabet*; „den Side deraf som nu træder i Forgrunden, Omsorgen for den ugifte Kvindes Stilling, kunde derimod ikke faa nogen Betydning, da det aabenbart var yderst sjældent, at en Kvinde blev ugift.“

Der er ogsaa Spør til, at en anden Side af Sagen var fremme: Spørgsmaalet om *Kvindens Deltagelse i det offentlige Liv*. „Aristophanes' kaade Skildringer af Kvinderegimente i „Lysistrata“ og „Kvinderne paa Folkeforsamling“ har dog vistnok saa megen real Grund under Fødderne, at Kvinderne under de sørgelige politiske Tilstande i Athen begyndte at interessere sig for Statssager og snakke Politik. Idetmindste klinger en Replik som denne (Lysistrata hos Aristophanes) ikke som bar Løjer:

I den forrige Krigs besværlige Tid skal jeg vist ikke glemme, hvor sagtnodig vi fandt os i alt, hvad de Herrer maatte bestemme. Og vi maatte ej kny. Men det siger jeg: I behaged os ikke. Og vi kjendte Jer! Jo! Tit og ofte, naar stille vi sadde derhjemme, og vi hørte, hvordan med den vigtigste Sag I var kommet i Klemme, og jeg spurgte min Mand med et angstfuldt Sind, men med smilende Blikke: „Hvad nyt har vel Folket idag paa Søjlen at skrive besluttet? Bli'r det Fred og Forlig?“ „Pas dig selv!“ hed det bistert til Svar paa Minuttet,
„Hold din Mund!“ Og jeg holdt den betuttet.